

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2014. évi szeptember hó 4. napján megtartott tanácsülésen meghozta az alábbi

Ítéletet:

A harmadfokú bíróság a rablás büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott és társai** ellen indult büntetőügyben a Szekszárdi Törvényszék 5.Fkf.217/2013/14. számú ítéletét II.rendű vádlottvonatkozásában felülbírálvá akként változtatja meg, hogy

a Dombóvári Járásbíróság 2.Fkf.93/2013/17. számú ítéletének X. pontjában írt cselekményt az 1978. évi IV. tv. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés II. fordulat c) pontja szerint minősülő csalás vétségének minősíti.

A szabadságvesztésbe a II.r. vádlott által 2014. április 17. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámítja.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Dombóvári Járásbíróság II.rendű vádlottat 3 rb. zsarolás büntette, zsarolás büntetének kísérlete, 4 rb. folytatólagosan elkövetett zsarolás büntette és 2 rb. folytatólagosan elkövetett zsarolás büntetének kísérlete, valamint társtettesként elkövetett lopás vétsége, csalás vétsége, csalás vétségének kísérlete miatt halmazati büntetésül - mint különös visszaesőt - 7 év börtönre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről. Kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére és a II.r. vádlottat felbujtóként elkövetett lopás vétsége kísérletének vádja alól felmentette.

A járásbíróság ítélete ellen a II.r. vádlott és védője jelentett be fellebbezést enyhítés végett. Az elsőfokú bíróság ítélete fk.III.r.vádlottal szemben jogerőre emelkedett.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatva a II.rendű vádlott terhére megállapított cselekményeket 9 rb., 2 esetben társtettesként, 2

esetben kísérletként, 3 esetben folytatólagosan elkövetett zsarolás büntettének, bűnpártolás vétségének, 2 rb. lopás vétségének minősítette. A II.r. vádlottat 1 rb. csalás vétségének kísérlete miatt emelt vád alól felmentette, 1 rb. zsarolás büntette miatt a bűnösség kimondását mellőzte, valamint a vádlottal szemben a Dombóvári Járásbíróság ítéletével kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának elrendelését is mellőzte. Pontosította az előzetes fogvatartásban eltöltött idő beszámítását. A II.r. vádlottal szemben 718.312 Ft összegben vagyonelkobzást rendelt el. Kötelezte 3.000 Ft illeték és a másodfokon felmerült bűnügyi költség megfizetésére. Egyebekben - így a büntetés kiszabására is kiterjedően - az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. I.rendű vádlottal szemben az eljárás másodfokon jogerősen befejeződött.

A Szekszárdi Törvényszék, mint másodfokú bíróság ítélete ellen a II.r. vádlott és védője enyhítésért jelentett be másodfellebbezést. A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában a törvényszék határozatának helybenhagyására tett indítványt.

A harmadfokú bíróság a Be.387.§ (1) bekezdés alapján a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet az azt megelőző első- és másodfokú eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat azonban nem volt teljes, nem terjedt ki a fellebbezéssel nem támadott felmentő rendelkezésre. A felülbírálat során az ítélőtábla megállapította, hogy az első- és másodfokú eljárás lefolytatására a perrendi szabályok megtartásával került sor, az ügy érdemi elbírálását akadályozó perrendi szabálysértést a harmadfokú bíróság nem észlelt.

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által kismértékben kiegészített tényállás mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, az teljes mértékben felderített, kellően részletezett, továbbá iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést sem tartalmaz.

A releváns múltbéli történésekről tudomást szerző személyek kihallgatása maradéktalanul megtörtént, így az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges kérdésekben megnyugtatóan állást lehetett foglalni. Az első fokon eljáró bíróság ítéletének indokolásában megfelelően számot adott arról, hogy a tényállást a vádlott védekezésével szemben mely perbeli adatokra alapította. A tényállás így irányadó volt a harmadfokú eljárásban is. E tényállásból az első- és másodfokú bíróság okszerűen következtetett II.rendű vádlott büntetőjogi felelősségére.

A cselekmények minősítése is túlnyomórészt az anyagi jogszabályoknak megfelelően történt.

Nem értett egyet azonban a harmadfokú bíróság a Szekszárdi Törvényszék jogi álláspontjával az elsőfokú bíróság ítéletének X. pontjában írt cselekmény kapcsán. A törvényszék álláspontja szerint abban az esetben, amikor a dolog elvételének érdekében történik a tévedésbe ejtés, csalás helyett lopást kell megállapítani.

A kialakult bírói gyakorlat szerint a tévedésbe ejtés mellett elkövetett lopást a csalástól az különbözteti meg, hogy amíg az előbbinél a tévedésbe ejtés csak az elvétel megkönnyítését vagy a leleplezés megnehezítését célozza, addig a csalásnál a megtévesztett tesz saját, vagy más számára hátrányos vagyoni rendelkezést. Az irányadó tényállásból kitűnően II.rendű vádlottazzal a valótlan közléssel szerezte meg a sértettől a telefont, hogy azt csupán meg kívánja tekinteni és tíz perc múlva visszaadja számára. Nem kétséges, hogy a **sértett** e megtévesztő magatartás, közlés miatt tett hátrányos vagyoni rendelkezést, adta át II.rendű vádlottnak a telefonját, melyet később nem kapott vissza. A kifejtettekhez képest - minthogy a tévedésbe ejtés nem a mobiltelefon elvételének megkönnyítését, hanem megszerzését célozta - a II.r. vádlott tényállásban írt magatartásával nem a lopás, hanem a csalás törvényi tényállását valósította meg. Erre tekintettel a harmadfokú bíróság II.rendű vádlottcselekményét - a további vagyon elleni cselekményekre is figyelemmel - az 1978. évi IV. tv. 318.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés II. fordulat c) pontja szerint minősülő csalás vétségének minősítette. Hasonló jogi álláspontot foglalt el a Legfelsőbb Bíróság BH 1975/8. sorszám alatt közzétett eseti döntésében.

A minősítés változtatás nem hatott ki a II.r. vádlottal szemben alkalmazható szabadságvesztés-büntetés tételkeretére és az így kiszámított középértékre sem. Az első- és másodfokú bíróságok a vádlottal szemben alkalmazott szankció megállapítása során a bűnösségi körülményeket maradéktalanul feltárták és azokat súlyuknak megfelelően értékelték. A különös visszaeső II.r. vádlott sorozatban követett el többségében erőszakos vagyon elleni bűncselekményeket. Ezek elkövetési magatartása az adott bűncselekményi kategórián belül - a sértettek életkorára is figyelemmel - durvának, megalázónak tekinthető. Így a középértéket meg nem haladó büntetés kiszabása nem tekinthető súlyosnak. Ezért a harmadfokú bíróság a büntetés enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget.

A fentiek szerint a harmadfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Be.398.§ (1) bekezdése értelmében a minősítést érintően részben megváltoztatta. A másodfokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek voltak, ezért azokat a Be.397.§-a alapján helybenhagyta.

A II.r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt az 1978. évi IV. tv. 99.§ alapján a szabadságvesztés-büntetésbe továbbmenően beszámította.

A másodfokú bíróság határozatát a Be.398.§ (4) bekezdése alapján tanácsulésen hozta meg.

P é c s, 2014. szeptember 4.

Dr.Tóth Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr.Túri Tamás s.k. előadó bíró, Dr.Bencze Beáta s.k. bíró

A Szekszárdi Törvényszék 5.Fkf.217/2013/14. számú ítélete II.rendű vádlottra vonatkozó része a Pécsi Ítéltábla Fkhar.III.50/2014/11. számú ítélete folytán - az abban írt változtatással - 2014. év szeptember hó 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Tóth Sándor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő